

Zielsverwant

Jennifer Probst bij Boekerij:

Ik geef me over
Jouw onweerstaanbare charmes

Getrouwd met een miljonair-serie:

Het huwelijkscontract
De huwelijksval
De huwelijkskans
De huwelijksdeal

Op zoek naar de ware-serie:

Op zoek naar jou
Op zoek naar het onmogelijke
Op zoek naar geluk
Op zoek naar altijd
Op zoek naar een wonder
Op zoek naar liefde (e-only)

Onvoorwaardelijk-serie:

Overal en altijd
Wanneer je maar wilt
Alles of niets

Zomerzussen-serie:

Liefde op het strand
Verleiding aan zee
Voor altijd de jouwe

Lotsbestemming-serie:

Voorbestemd
Zielsverwant

boekerij.nl

Jennifer Probst

Zielsverwant

Zodra Palmer de trotse Malia ziet, wil hij nog maar
een ding: haar de zijne maken

Deel 2 van de *Lotsbestemming*-serie

Vertaald door Ella Vermeulen

ISBN 978-90-225-9996-9
ISBN 978-94-023-2200-2 (e-book)
NUR 302

Oorspronkelijke titel: *So It Goes*
Vertaling: Ella Vermeulen
Omslagontwerp: Johannes Wiebel | punchdesign
Omslagbeeld: © stock.adobe.com
Auteursfoto: © Matt Simpkins Photography
Zetwerk: Mat-Zet bv, Huizen

© 2022 by Triple J Publishing Inc. First published in English by
Montlake, Seattle.
© 2024 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van
druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder vooraf-
gaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Ray,

Deze is voor jou.

Happy 50 (zo veel boeken schreef ik al).

*Je bent er vanaf het begin bij geweest en je hebt nooit
aan me getwijfeld.*

*Je hebt talloze keren gekookt als ik tegen een deadline knokte
en me nooit gevraagd de afwas te doen.*

*Je bent de beste publicist die ik me kan wensen, die mijn
boeken aanprijst bij wie je maar tegenkomt.*

Hou van je, babe.

‘Ken je eigen geluk.’

Jane Austen, *Sense and Sensibility*

Malia Evergreen liep het pand van haar vervelendste klant binnen en nam zich heilig voor haar geduld niet te verliezen.

Niet nu.

Het was tot dusver een volmaakte ochtend geweest. Na een uitstekende nachtrust had ze kans gezien de laatste croissant bij haar favoriete bakker te bemachtigen en de eerste kop van een pot verse Colombiaanse koffie. Ze was zonder de gebruikelijke files over de Mario Cuomo-brug naar Manhattan gereden. De zon scheen helder, de hemel was blauw en er was geen wolkje aan de lucht. En ze droeg haar lievelingspak, een strak op maat gemaakte appelrode Vera Wang, die op alle denkbare manieren EINDBAAS uitstraalde. Ook haar haar zat goed, de vele vlechtjes vielen recht op haar rug.

Zelfs de Lekkere Miljardair kon deze dag niet meer verpesten.

Malia knikte naar Cassandra, zijn bekwame secretaresse, en mocht meteen doorlopen. Na een jaar waarin ze elke donderdagochtend om precies tien uur een afspraak hadden ge-

had, was Malia vertrouwd met elk detail van de routine van hun meetings. In het begin had ze niet begrepen waarom de CEO en eigenaar van een bruidsimperium dat miljoenen waard was ervoor koos om persoonlijk te vergaderen met iemand van marketing. Het was algemeen bekend dat hij massa's ondergeschikten had die zich bezighielden met dit niveau van bedrijfsvoering.

Later was het haar duidelijk geworden en ze wou dat ze er nooit achter was gekomen.

Hij was een controlfreak die niets liever deed dan zich met alle aspecten van zijn zaak te bemoeien. Hij leek er bovendien van te genieten om haar te kwellen voor zijn persoonlijke vermaak, als een soort voortijdige kick-off van zijn weekend-entertainment.

Maar niet meer voor lang.

Ze had er zowaar schik in. Ze kon niet wachten om het nieuws bekend te maken.

Malia dwong zich tot een professionele glimlach en liep met opgeheven hoofd door de halfgeopende deur. 'Goedemorgen,' zei ze en ze liep naar haar vaste plek aan de vergadertafel.

Haar blik gleed van zijn assistent Emeril naar Andrea, de creatief directeur, die aan het lange eind van de tafel zaten als ridders van een koning. Ze pasten leuk bij elkaar, allebei goed gekleed, zeer intelligent en erop belust om alle wensen van hun heer en meester in te willigen. Emeril zag er altijd uit alsof hij zijn grenzeloze energie maar net wist in te tomen, Malia had zich al wel eens afgevraagd of hij zich wellicht in-

jecteerde met cafeïne. Lang en slank, met donker haar en scherpe trekken, was hij een multitaskend genie dat eindeloos zat te appen terwijl hij tegelijk in gesprek was met zijn baas en diens vragen beantwoordde. Andrea was kalm, met een korte blonde bob en de neiging om zich te kleden in zwarte broekpakken. Voor een creatief directeur leken haar uiterlijk en persoonlijkheid wat gewoontjes, maar Malia had in de afgelopen maanden veel respect gekregen voor haar laserfocus en ideeën om dynamische en aansprekende reclames voor de zaak in de markt te zetten. Ze wisselden wat smalltalk uit terwijl Malia haar laptop opende en zich installeerde. Toen de klok op haar scherm op 10:00 uur sprong, keken Andrea en Emeril vol verwachting op.

Malia weigerde hetzelfde te doen.

De deur werd met een zachte klik gesloten, voetstappen echoden zachtjes op de vloer. Er werd een stoel naar achteren geschoven en er kraakte leer toen hij plaatsnam. In zijn kielzog liet hij een vleug van kruidnagel en andere specerijen achter. Onmiddellijk voelde ze haar huid tintelen en kreeg ze het warm – het was de reactie die ze telkens weer ervoer sinds de eerste keer dat ze elkaar hadden ontmoet.

Het was een geheim dat ze altijd voor zich zou houden. Wat ze haar ook aan zouden doen.

‘Goedemorgen, mevrouw Evergreen.’

De diepe, grommende stem schoot strelend naar alle verborgen hoeken van haar lijf. Ze verzette zich tegen de afgrijzelijke lichamelijke respons en keek eindelijk op, recht in de ogen van Palmer Matterson. Zijn zeegroene blik boorde zich

in haar en bleef hangen, alsof hij het volste recht had om alles van haar te zien.

Arrogantie kolkte uit zijn hele wezen. Hij wist dat hij voor vrouwen de aantrekkingskracht had van een enorme reep chocolade op het hoogtepunt van hun pms. Die dikke bos grijzend haar was zijn visitekaartje, het viel over zijn voorhoofd en net over zijn boord met een zweem van onhandelbaarheid. Zijn trekken waren puur aristocratisch: een scherpe neus, welgevormde volle lippen en een gebeeldhouwde kaaklijn. Hij droeg zijn dure Armani-pakken alsof ze van casual denim gemaakt waren; de stof was op maat gesneden om de slanke, gespierde lengte van zijn dij en zijn strakke achterwerk te benadrukken en het jasje sloot nauw over zijn brede schouders. Hij was een man aan het hoofd van een bedrijf dat zich op vrouwen richtte en hij werd dagelijks omringd door talloze trouwlustige stelletjes. Aan hen verkocht hij de belofte van een happy end. En toch leek hij zelf gespeend van zachtheid, zowel in zijn lijf als in zijn hart. Het was een raadsel dat ze een jaar lang had proberen te kraken, maar ze was nog niets wijzer geworden.

Malia negeerde het gevoel van een stomp in haar maag vakkundig. Ze weigerde deze man vandaag wat voor reactie dan ook in haar lijf te laten opwekken. Geen ergernis. Geen frustratie. En echt absoluut geen lichamelijke aantrekkingskracht.

‘Goedemorgen, meneer Matterson.’ Ze klonk poeslief. ‘Fijn u weer te zien.’

Hij keek haar even verrast aan en maskeerde het snel. Nor-

maal gesproken sprak ze op koele beleefde toon tegen hem, maar hij liet verder niets merken. ‘Fijn om gemist te worden. Ik neem aan dat u de nieuwste cijfers hebt gezien?’

‘Het is om verschillende redenen altijd gevaarlijk om dingen zomaar aan te nemen, maar in dit geval heb ik alle data naar Emeril gestuurd en ik denk dat u tevreden zult zijn.’

Tevreden zag ze hoe hij zijn ogen halfdicht kneep. Ze had altijd op het randje van brutaal gedanst en er de voorkeur aan gegeven om haar beledigingen te vermommen als scherts, maar hij leek ze altijd perfect terug te kunnen kaatsen. Hij mocht dan een arrogante klootzak zijn, Malia moest toegeven dat hij geweldig kon plagen en uitdagen. Het leek haar een uitputtende eigenschap voor de vrouwen in zijn leven.

En hij was misschien wel uitputtend gezelschap op meerdere manieren.

‘Je ontkomt bij het zakendoen niet aan bepaalde aannames om samen iets op te kunnen bouwen, toch?’

Ze weigerde hem tegemoet te komen. ‘Nee. Je legt een goede basis met een open dialoog waarin zowel meningen als verwachtingen eerlijk kunnen worden gedeeld tot er een overeenkomst is. Meer democratie dan monarchie. En het voorkomt dat mensen voor schut komen te staan.’

Andrea hield haar hoofd scheef en keek toe. Emerils vingers vlogen over zijn scherm, maar zelfs hij keek even geïnteresseerd op bij de woordenwisseling.

‘Nou, gelukkig noemde u me nog net geen communist,’ merkte Palmer minzaam op.

Quasiserieuze zette ze grote ogen op. ‘Ik zou u voor geen goud willen beledigen.’

‘Natuurlijk niet. Wel een beetje jammer dat u dat motto niet in de praktijk hebt gebracht, dan hadden we de ramp van de laatste *Quench*-editie kunnen voorkomen.’ Zijn stem klonk nu scherper en Malia beseftte weer dat ze tegenover een genadeloze zakenman zat.

Haar zelfingenomenheid verkruiemde een beetje. ‘Waar hebt u het over? De advertentie is prachtig, het nummer verkoopt goed en de bijbehorende online-advertentie haalt meer dan genoeg clicks binnen.’

‘Hij is ongelukkig geplaatst.’ Hij gebaarde naar Emeril die de nieuwste editie van het glossy blad over de tafel schoof. ‘Waarom hebben jullie mijn grootste concurrent een plek pal na mij gegeven?’

Malia knipperde en staaarde naar de openliggende pagina’s met foto’s. Endless Vows Bridal Agency had de middenspread geboekt in het kwartaalmagazine van *Quench*, het mediabedrijf dat haar beste vriendinnen en zij samen hadden opgericht. De foto van een bruid die de kerk uitrent, trok alle aandacht van de lezer naar de beeldige sneakers met plateauzolen die Palmers bedrijf recentelijk had geïntroduceerd met de slogan *DUMP DE BRUIDEGOM, HOU DE SCHOENEN*.

Haar roodgelakte nagel gleed over de advertentie. ‘Dit is een spread van Endless Vows, er staat verder niets op.’

‘Sla even om.’

Ze deed wat hij vroeg. En grimaste geschrokken. De stiletto’s in Assepoester-stijl knalden van de pagina en herinner-

den haar aan elke prinses van koninklijken bloede en aan waar veel vrouwen van droomden op hun trouwdag. Parels en kristallen fonkelden boven een transparante hak die het allemaal nog meer ‘glazen muiltje’-achtig maakte. De bruidegom knielde voor de bruid, de schoen stond op zijn knie en hij keek vol adoratie naar haar op. De bijgaande tekst bevestigde dat Malia een groot probleem had.

KIES VOOR KLASSIEK

KRUGER BRIDAL

Ze vocht tegen de neiging om eens lekker bevredigend te vloeken en ging razendsnel na hoe dit zo mis had kunnen gaan. Hoewel Victoria verantwoordelijk was voor de laatste drukproeven, had Malia ervoor moeten zorgen dat de twee advertenties niet pal achter elkaar zouden zijn ingedeeld. Waar een advertentie precies terecht kwam in het blad was niet contractueel vastgelegd, dus juridisch gezien hadden ze niets fout gedaan. Maar dat deed er niet toe. Door de advertentie van Kruger was de dure advertentie voor de nieuwe trouwsneakers van Endless Vows zo goed als waardeloos geworden.

Het zou makkelijk zijn om Victoria de schuld te geven, maar ook verkeerd. Malia had het moeten checken en ze moest dit nu rechtzetten. ‘Mijn excuses,’ zei ze. Haar oren gloeiden van de vernedering om zo’n beginnersfout te moeten toegeven. ‘Ik had de proeven moeten checken.’

‘U stelt me teleur, mevrouw Evergreen,’ vervolgde Palmer. Zijn uitdrukking bleef effen, waardoor zijn woorden nog scherper klonken. ‘Ik had meer verwacht van onze zakelijke

relatie met Quench. Om eerlijk te zijn, overweeg ik me terug te trekken als adverteerder door jullie onverschillige behandeling van mijn account.'

Shit. Hij mocht dan een eikel zijn, hij was ook een grote klant. Er hing veel af van zijn enorme advertentiebudget, waar hij ook nog eens consequent mee over de brug kwam. Raakten ze de miljardair kwijt, dan zou dat een behoorlijke deuk slaan in hun financiën. En het kon niet op een slechter moment komen, met haar op handen zijnde nieuwe plannen.

Andrea keek meelevend, maar haar woorden logen er niet om. 'We kunnen altijd nog ons marketingbudget inzetten bij The Knot of Bridal Wear, waar het product midden in de doelgroep belandt. Of meer tv-reclame inkopen.'

'Jullie zijn het stadium van meer naamsbekendheid krijgen voorbij,' stelde Malia. 'Je moet nu specifieke producten aan een duidelijk afgebakende doelgroep zien te verkopen. Het is zinloos dat te doen in tijdschriften die met hun bruidsreclames allemaal hetzelfde aanprijzen.'

'Het was evengoed zinloos om het in Quench te doen,' merkte Palmer op.

'Het zal niet meer gebeuren. Ik garandeer dat elke advertentie voortaan dubbel zal worden gecontroleerd wat betreft de indeling en plaatsing.'

'Wat natuurlijk gewoon standaard had moeten gebeuren.'

Malia gloeide van ergernis over zijn toon en probeerde stil te blijven zitten. God, hij leek er bijna plezier in te hebben dat ze het had verknald, zodat hij de overhand had. Hoe hielden mensen het in vredesnaam vol om voor hem te werken? Wat

maakte het uit dat hij een stem had die klonk als seks, en een hard gespierd lijf dat was gemaakt voor vele zondes? Hij stond voor alles wat ze niet kon uitstaan: een knappe vent met een hart van steen en een shitty persoonlijkheid.

‘Mevrouw Evergreen?’

‘Ik heb gehoord wat u zei.’ Ze haalde diep adem en hield zich voor dat dit de laatste keer was dat ze hoefde te vergaderen met deze lul. Het was zaak deze ene fout glad te strijken, dan was ze van hem af. ‘Nogmaals mijn excuses. Ik zou u graag een korting willen aanbieden op een eerstvolgend advertentiepakket. We zijn bezig met het kerstnummer en ik kan garanderen dat u daarin ook redactionele aandacht krijgt.’

‘En als ik liever niet meer met Quench in zee ga?’

Haar hart bonsde en ze voelde haar handpalmen klam worden, maar ze keek hem koeltjes aan. ‘We kunnen u niet tegenhouden, meneer Matterson. Maar ik zou het jammer vinden om een zakelijke deal die voor beide partijen goed werkt na jaren van succes te zien stranden op één enkele ongelukkige misser. Quench kan u een miljoenenpubliek bieden binnen een titel waar Endless Vows amper concurrentie heeft.’

‘Behalve Kruger, dan.’

Ze knikte. ‘Quench is ook gewoon een bedrijf dat zakelijk moet zijn. Kruger betaalt daar veel geld voor. Maar we hebben alle andere bruidslabellen uitgesloten, zij kunnen niet bij ons adverteren. Ik denk dat u ook wel weet dat niet veel redacties zoiets doen. Die richten zich op geld verdienen, niet op relaties onderhouden.’

Was dat een glimp van goedkeuring in zijn ogen?

Hij zweeg. In een koninklijk gebaar liet hij zijn handen op tafel rusten, met de vingertoppen tegen elkaar. Ze wachtte geduldig, want ze had lang geleden al geleerd dat een stilte laten vallen soms het beste wapen was.

‘Laat het niet nog eens gebeuren.’

Een rilling liep over haar rug. Onoorbare zaken explodeerden tussen haar benen. Ze haatte zijn neerbuigende toon en ze haatte zichzelf omdat ze er zo sterk op reageerde. Gelukkig kon ze tenminste nog het laatste woord hebben. Ze kon de triomf bijna proeven, de opwindning maakte haar een beetje licht in haar hoofd. Het was een kwestie van haar trots inslikken en hem deze slag laten winnen. ‘Dat spreekt vanzelf. Ik stel voor dat we dit even parkeren en verdergaan. Ik zal Emeril het voorstel van de korting zwart op wit mailen.’

Ze pakten hun gebruikelijke besprekingen op over de planning van marketing en advertenties. Sommige stonden vast, andere stonden op stand-by om te kunnen worden ingezet bij gerelateerd nieuws of als iets trending was op social media. Toen alles voor de komende twee weken was besproken, zat de vergadering erop en begonnen ze hun spullen te pakken.

Het was tijd.

‘Voor we hier afronden, wil ik jullie nog even laten weten dat ik zal stoppen als advertising director van Quench en naar een andere afdeling ga.’

Het werd angstaanjagend stil in de vergaderzaal. Emeril knipperde zo manisch dat het een noodsignaal leek. Andrea perste haar lippen op elkaar met de niet-gestelde vraag ‘Waar-

om?'. Beiden waren te professioneel om te vragen naar het hoe en wat van haar mededeling en ze was met hen niet zo close als met sommige andere cliënten, waarbij ze zich tijdens vergaderingen kon ontspannen en op haar gemak een bakje snoep kon wegwerken. Dit was echter niet de reactie die ze had verwacht.

Langzaam richtte Malia haar blik op Palmer.

Haar adem stokte. Zijn gebruikelijke minachtende uitdrukking was verdwenen. Ze had ergernis verwacht. Verrassing gevolgd door wat gemopper. Wat verwijten omdat ze hem dwong te wennen aan een nieuwe routine met een andere accountmanager. Maar ze kreeg iets heel anders over zich heen.

Zinderende, mannelijke woede.

Zijn onderlip krulde zich in een sneer en zijn stem klonk als gravel en schuurpapier. 'Misschien dat ik het niet goed heb verstaan, maar zei je nu net dat je vertrekt als mijn contactpersoon terwijl we net een uur lang de planning voor onze toekomstige campagne hebben zitten bespreken?'

Schok liet haar even stilvallen. Van schrik liet ze de beleefdheidsvorm ook maar varen. 'Nou... ja. Ik wilde er zeker van zijn dat alles goed geregeld was. Je zult in uitstekende handen zijn bij Hana, onze nieuwe aanwinst. Ik ben er zeker van dat ze alle kwaliteiten heeft om de samenwerking met Endless Vows succesvol voort te zetten.'

'Een nieuwe aanwinst?' Ze kromp bijna ineen onder zijn sarcasme. 'Je zadelt me op met een groentje na een jaar in onze relatie te hebben geïnvesteerd?'

En weer zag Palmer Matterson kans haar goede nieuws te kapen en al haar ballonnetjes door te prikken.

Malia ging rechtop zitten en keek hem met kille beleefdheid aan. ‘Hana is zeer ervaren. Ze heeft bij diverse grote ondernemingen gewerkt en we mogen in onze handjes knijpen dat we haar hebben kunnen werven. Wat betreft onze zakelijke relatie kan ik je verzekeren dat het niets persoonlijks is. Het is tenslotte niet zo dat je je eigen werknemers verbiedt om in een andere functie te gaan werken omdat je bang bent dat iemand dan overgevoelig zal reageren.’

Hij leunde voorover en staaarde haar over de gladde mahoniehouten tafel aan. Zijn blik greep haar net zo behendig als zijn handen zouden doen. Ze kreeg er kippenvel van. ‘Noemde je me nu net overgevoelig?’

Emeril en Andrea keken elkaar tersluiks aan. Geen van beiden waagde het om de koning te tarten, ze stond er alleen voor.

Malia ontblootte haar tanden in een neplach. ‘Mijn excuses. Dat was misschien niet het goede woord.’

Zijn opgetrokken wenkbrauw nodigde haar uit om door te gaan.

Ze spinde nog net niet. ‘Ik bedoelde egoïstisch.’

Emeril kuchte. Andrea pakte haar laptop en zag eruit alsof ze weg wilde rennen.

Malia keek Palmer recht aan en vertrok geen spier. Dit was haar moment. Ze was er helemaal klaar mee om met hem te werken. Niets kon haar van gedachten doen veranderen, hij al helemaal niet.

Langzaam kwam Palmer overeind. Zijn verschijning was die van een man wiens wil wet was. Ogenscheinlijk onbewogen staarde Malia terug.

‘Mevrouw Evergreen, ik wil u even in mijn kantoor spreken.’

‘Ik denk niet dat–’

‘Nu.’

Zonder om te kijken liep hij met boze stappen de vergaderkamer uit. Met grote ogen keek Malia naar de teamleden die achter waren gebleven.

Emeril stopte zijn telefoon in zijn zak en schudde zijn hoofd. ‘Je kunt maar beter achter hem aan gaan als je niet wilt dat Quench dit account verliest. Persoonlijk vind ik het erg jammer dat je weggaat. Het afgelopen jaar is... interessant geweest.’ Hij verliet de kamer met zijn gebruikelijke agitatie.

Andrea slaakte een zucht. ‘Succes.’

‘Hij kan me niet commanderen zoals een van zijn werknemers, toch?’ mompelde Malia.

‘Tuurlijk wel. Ik heb hem ooit een vernietigende preek horen geven aan Robert Downey Jr. toen die een grap uithaalde op de bruiloft van een vriend die meneer Matterson persoonlijk had helpen organiseren. Daarna dwong hij Iron Man zijn excuses aan te bieden. Je hebt hem opgenaaid.’ Andrea stond op. ‘Ik mag je graag, Malia. Maar dit was niet de manier om ons te laten weten dat je vertrekt. Sterkte.’

Ze verdween en liet Malia alleen achter in de grote vergaderkamer.

O, shit.

Misschien had ze het verkloot. Misschien had ze het tactvoller moeten aanpakken of hem van tevoren op de hoogte moeten stellen. Gedurende een heel lang jaar had hij haar echter langzaam tot het uiterste getergd en het voelde zo, zo goed om hem eindelijk een lesje te leren.

Maar toch, haar zakenpartners en beste vriendinnen Chiara en Tessa zouden haar vermoorden als Quench dit account kwijtraakte door haar.

Ze had geen keuze.

Malia kwam overeind en liep op haar rode Manolo's naar het privékantoor van Palmer.

Ze ging weg.

Palmer wist dat hij slechts luttele seconden had om zich te herpakken. Na eindeloze maanden tegenover Malia Evergreen te hebben gezeten, had hij eindelijk een plan bedacht, dat hij vandaag in werking had willen stellen.

Tot ze met haar nieuws kwam.

God mocht weten dat de vrouw een expert was in hem totaal gek maken. Het zou hem niet moeten verbazen dat ze bijna zijn zorgvuldig voorbereide strategie aan gruzelementen had geslagen met die fake lach en dat nauwelijks verholen leedvermaak van haar. Ze was hem voortdurend twee stappen voor.

Palmer gebruikte deze kostbare minuten om razendsnel van koers te veranderen, iets wat wel vaker nodig was om trouwlustige stellen tevreden te houden in de hectische bruidsbusiness. Hij schakelde over in de actiemodus en haalde volgens het drie-tellensysteem adem om zijn adrenaline terug te dringen. Drie tellen inademen. Vasthouden. Drie tellen uitademen.

Het hielp voor geen meter.

Misschien kon hij haar beter het gesprek laten leiden en dan zijn intuïtie gebruiken om haar zwakke plek te vinden. Ze zou ongetwijfeld in de verdediging schieten, maar dat legendarische temperament dat ze probeerde te verbergen, sudderde altijd net onder het oppervlak. Drift werd geleid door emotie. Emotie toonde de zwakke plekken. Palmer zou dit gebruiken om te krijgen wat hij wilde hebben.

Malia.

Met een volmaakt gevoel voor timing liep ze zijn kantoor in. Hoofd omhoog, strakke kaak – ze zinderde van woede over de manier waarop hij haar had gecommandeerd, maar het was de energie die onder haar broekpak en harnas smeulde die hem interesseerde.

Ze voelde zich tot hem aangetrokken.

O, ze verfoeide het. Ze had geprobeerd de vonken die sinds hun eerste handdruk tussen hen oversprongen te negeren. Palmer was gewend aan het plagen en uitdagen dat bij seksuele spanning hoorde. Hij voelde zich thuis in zijn wereld, die vooral draaide om vrouwen in diverse rollen. Vaak was hij de enige man in de kamer. Hij was begonnen als weddingplanner en had uiteindelijk een eigen zaak opgericht die was uitgegroeid tot het bedrijf dat hij nu bezat. Hij was dol op vrouwen, van hun zachte lijven en multitaskende hersenen tot hun pioniersgeest die terugvocht, ook al had zijn eigen gender hen al eeuwen dwarsgezeten. Zijn interesse in Malia was amper op zijn radar opgedoken omdat hij het eigenlijk nooit met zakelijke relaties aanlegde. Te ingewikkeld.

Daarbij kwam dat ze hem dan wel aantrekkelijk vond, maar overduidelijk niet zag zitten. Dat amuseerde hem, want hij was best charmant en makkelijk in de omgang. Vanaf hun eerste ontmoeting had Malia hem echter uitgedaagd. Haar scherpe blik spotte met hem, beoordeelde hem en vond hem tekortschieten, zonder duidelijke redenen. Normaal gesproken zat hij alleen in het begin bij vergaderingen met belangrijke accountmanagers en liet hij het daarna aan Andrea over. Maar iets in Malia's weerzin prikkelde hem zo dat hij bij alle meetings was geweest.

Hij had bewust de rol omarmd die Malia hem had toebedeeld, die van de genadeloze, arrogante, conservatieve CEO van een zakenimperium. Emeril en Andrea hadden nooit vragen gesteld over zijn plotselinge andere gedrag. Normaal gesproken zat hij vergaderingen ontspannen en met humor voor. Maar hij streek Malia graag tegen de haren in. Genoot van haar overduidelijke ergernis over zijn koele onverschilligheid en analyseerde elke reactie als hij haar grenzen opzocht. Hij genoot ook van haar schoonheid en haar vurige zelfvertrouwen als ze een keer hapte, de discussie aanging en weigerde om toe te geven als ze overtuigd was dat ze het bij het rechte eind had.

Alles aan de vrouw straalde iets vorstelijks uit. Haar lange, donkere vlechten droeg ze meestal als een ingewikkelde kroon op haar hoofd. Haar gladde bruine huid straalde. Haar hartvormige gezicht met hoge boogjes als wenkbrauwen onderstrepten haar statige elegantie. Haar volle lippen hadden de neiging een rechte streep te vormen als ze het ergens niet mee

eens was, dus vrijwel altijd als ze in zijn bijzijn was. Haar lengte was gemiddeld, zelfs met de sexy stiletto's waar ze zo van hield, en ze had wulpse rondingen die werden geaccentueerd door haar powerpakken. Maar het was vooral de manier waarop ze ergens kon binnenlopen en meteen alle aandacht trok, die Palmer fascineerde. Ze zat goed in haar vel, ongeacht het gezelschap en haar prachtige goudbruine ogen deinsden er nooit voor terug om hem recht aan te kijken, uitdagend en wel. De laatste tijd rook hij haar geur nog lang nadat ze uit de vergaderkamer was vertrokken, een mengeling van zoete, rijpe pruimen en musk die hem achtervolgde.

Naarmate de tijd verstreek en hun afspraken een vaste constante in zijn agenda waren geworden, keek Palmer steeds meer uit naar hun vergaderingen. De seksuele energie tussen hen knetterde als zomers onweer, maar ze weigerde eraan toe te geven. Hij was ervan uitgegaan dat het hem uiteindelijk wel zou gaan vervelen, zodat hij de meetings aan Andrea en Emeril zou kunnen overlaten, maar in plaats daarvan was zijn obsessie om Malia te doorgronden alleen maar toegenomen. Hij moest weten wat het nou was, dat hij zo aantrekkelijk vond in haar.

Palmer had uiteindelijk besloten om te stoppen met dit eindeloze voorspel en zich te richten op zijn nieuwe doel: Malia Evergreen voor zich winnen. Hij wilde haar aan zijn zijde. In zijn leven.

In zijn bed.

Zorgvuldig had hij zijn koers uitgestippeld en besloten dat hij een-op-een met haar moest afspreken. Hij baalde ervan